

нашитѣ нужды и къмъ самото ни щастіе; 6° *Честность*, тя пѣкъ състои въ уваженіето къмъ добродѣтеля, която Творецътъ на природата е напечаталъ въ нашата душа съ неизгладими черты.

И тъй едно съчиненіе може да бѣде добро, когато дѣлата, отъ които е то съставено, сѣ истински или правдоподобни; когато сѣ добръ разположены и наредени; когато сѣ добръ отбрани, съгласени помежду си и прилични едно на друго. Тукъ трѣба да забѣлимъ, че ако съченіето има сичкитѣ други качества, а не показва уваженіе къмъ добродѣтеля, то сѣ сѣка правда трѣба да са има за лошо, не добро, слѣдов. и бесполезно; защото ако е право дѣто казвать: *rien n' est beau que le vrai* — *има нищо прекрасно освѣнь истинското*, то сѣ по-голяма правда, можемъ рѣ: *rien n' est beau que l'honnêteté* — *има нищо прекрасно колкото честността*. (Гл. II-ра отъ бѣлѣжкы-та въ притурката.)

Такъвызи сѣ главнитѣ правила на сичкитѣ словесны произведенія изобщо. Но сѣки видъ отъ тѣзи произведенія има свои особенны, които сѣ пакъ подчинены на тѣзи общи правила.

Умъ, геній, вкусъ (*) — При съчиненіето на какво-да-е словесно произведение *ума* съставя въ челѣка способность да мысли и разсѣжда; *геній* — способность да въображава и да изнамерва; *вкусъ* — способность да различава и чувствува. Тѣзи три душевны способности, ако и да сѣ купно, пакъ и тритѣ едновременно участвува въ състав-

(*) И въ първата часть, именно въ психологическыя отдѣлъ ный говорихмы за тѣзи три душевны способности, но и тукъ бѣше нужно пакъ да повторимъ за тѣхната роль въ сѣко съчиненіе. (Гл. за туй пакъ въ притурката бѣлѣжка III.)